

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 18/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Petra Suchára, B., zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Krajským súdom v Bratislave v konaní o obnove konania vedeného pod sp. zn. 3 Cb 111/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Petra Suchára o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2004 doručená sťažnosť Petra Suchára, B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Krajským

súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní o obnove konania vedeného pod sp. zn. 3 Cb 111/03.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho označeného základného práva došlo nečinnosťou a priet'ahmi v konaní o návrhu na obnovu konania vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 3 Cb 111/03. Poukazuje na tú skutočnosť, že samotný návrh na obnovu pôvodného súdneho konania sp. zn. 29 Cb 285/94 podal na označenom súde ešte 9. marca 2003 vzhľadom k zisteniu nových právne významných skutočností. Podľa sťažovateľa napriek tomu, že na výzvu súdu 22. decembra 2003 uhradil súdny poplatok, krajský súd dosiaľ vo veci nekoná.

Sťažovateľ z toho dôvodu žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho práv, zakázal krajskému súdu pokračovať v ich porušovaní a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 000 Sk.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či má náležitosti predpísané v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť

porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03).

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní krajského súdu o jeho návrhu z 9. marca 2003 na povolenie obnovy konania smerujúceho proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 29 Cb 285/94 z 30. januára 1997.

Ústavný súd z písomnej dokumentácie sťažovateľa v inom už skoršom jeho podaní ústavnému súdu vedenom pod sp. zn. II. ÚS 51/98 (v ktorom sťažovateľ namietal porušenie iných základných práv v pôvodnom konaní) zistil, že sťažovateľ sa týmto rozsudkom domáhal voči Slovenskej sporiteľni, a. s., Bratislava a ČSOB, a. s., Bratislava čiastky 442 320 Sk, ktorá mala byť bez jeho vedomia v rozpore s podmienkami manipulovania s účtom, ktorého je spoluvlastníkom, neoprávnenými prevodmi poukázaná v prospech inej fyzickej osoby na iný účet v inom peňažnom ústave. Krajský súd ako prvostupňový súd žalobu sťažovateľa zamietol a tento rozsudok ako vecne správny potvrdil následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Obo 127/97 zo 4. septembra 1997.

Návrhom na obnovu konania sa sťažovateľ domáhal, aby krajský súd povolil obnovu konania vedeného pod sp. zn. 3 Cb 111/03 vzhľadom na zistenie nových právne významných skutočností, preukazovaných sťažovateľom v prílohe listom Slovenskej sporiteľne, a. s., zo 14. augusta 2003.

Obnova konania je prípustná len z dôvodov ustanovených v § 228 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí (§ 234 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu, pričom k naplneniu tohto

práva dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, II. ÚS 813/00).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prerokovanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01).

Účel označeného základného práva v občianskom súdnom konaní možno definovať aj ako potrebu, aby u osoby, o ktorej občianskom práve alebo záväzku má rozhodnúť súd, bol stav jej právnej neistoty odstránený právoplatným súdnym rozhodnutím v primeranej lehote. Pri obnove konania podľa Občianskeho súdneho poriadku môže byť toto právo porušené v zásade len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania (I. ÚS 64/00, III. ÚS 191/02).

V konaní o návrhu na obnovu konania, v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania, nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, pretože nejde o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím vo veci. Takéto rozhodnutie už bolo totiž vydané v pôvodnom konaní, v zmysle § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku predstavuje prekážku veci rozhodnutej a túto nemožno prejednávať znova. Právna istota už bola nastolená právoplatným rozhodnutím a trvá do prípadného povolenia obnovy konania.

Prekážka veci rozhodnutej odpadne len nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania podľa § 235 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď súd bez ďalšieho návrhu vec znova prejedná. V tomto štádiu už preto ide o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku, odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím o návrhu na zmenu rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní,

a teda o aplikovateľnosť čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov.

V občianskoprávnej veci sťažovateľa v konaní sp. zn. 29 Cb 285/94 už bolo právoplatne rozhodnuté. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že obnova konania na základe návrhu sťažovateľa nebola v čase podania jeho sťažnosti ústavnému súdu povolená. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ nenachádza v stave právnej neistoty, čo je účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a teda ani jeho označené právo nemohlo byť v tomto štádiu porušené.

Pretože o návrhu sťažovateľa na obnovu konania z 9. marca 2003 krajský súd nerozhodol právoplatne povolením obnovy konania, nemohlo u neho ani dôjsť k porušeniu označeného základného práva, a preto ústavný súd jeho sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2005